

Úřad vlády České republiky

V Praze 23. srpna 2021
Čj. 30183/2021-UVCR-3

ROZHODNUTÍ

Úřad vlády České republiky, Odbor právní a kontrolní (dále jen „**Úřad vlády**“), jako věcně příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), a podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o informacích**“),

rozhodl

o žádosti spolku HABEAS CORPUS, IČO: 70108102, sídlem Ocelkova 643/20, Praha 9, PSČ: 198 00, adresou pro doručování P. O. Box 21, Praha 98, PSČ: 198 21, zastoupené předsedou Ing. Jiřím Plickou (dále jen „**žadatel**“), o poskytnutí informací ze dne 3. srpna 2021

takto:

Podle § 15 odst. 1 a § 2 odst. 4 zákona o informacích **se žádost odmítá.**

Odůvodnění

Žadatel se dne 3. srpna 2021, doručené Úřadu vlády ČR dne 6. srpna 2021, obrátil písemným podáním o poskytnutí informace dle zákona o informacích, které žadatel formuloval níže uvedeným způsobem:

„1) *na základě jakého pravomocného rozhodnutí soudu či jiného orgánu je ve věznici Bělušice stále ve výkonu trestu odnětí svobody p. Robert Tempel ...*

2) *Jaké konkrétní opatření hodlá Váš úřad podniknout, aby ve výkonu trestu odnětí svobody nebyl držen člověk – p. Robert Tempel ...*

3) *Kdy hodláte p. Roberta Tempela z věznice propustit?*

4) *Zda je Vám známo, z jakých konkrétních podkladů a skutečností vycházel ministr spravedlnosti JUDr. Jaroslav Bureš ve vládě premiéra Miloše Zemana (ČSSD) jakožto předkladatel novely trestního řádu koncem roku 2000 ...*

5) *Zda hodláte podat návrh či iniciovat podnět na změnu legislativy ve smyslu většího dozoru veřejností nad výkonem právnických profesí zejména v trestních řízeních?*

6) *Zda hodláte iniciovat či navrhnout legislativní změnu, který by zakotvovala do příslušného předpisu (trestního řádu, zákona o výkonu trestu odnětí svobody či jiného předpisu), ustanovení o povinnosti a kompetenci orgánu ...“*

Dle § 2 odst. 1 zákona o informacích je Úřad vlády státním orgánem povinným poskytovat informace vztahující se k jeho působnosti. Podle § 28 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**kompetenční zákon**“), mu přísluší plnění úkolů souvisejících s odborným, organizačním a technickým zabezpečením činnosti vlády České republiky, jejích orgánů, členů vlády, kteří nejsou pověřeni řízením ministerstva nebo jiného úřadu, a orgánů, o nichž tak stanoví zvláštní zákon nebo tak rozhodne vláda.

Úřad vlády je tak povinen poskytovat informace o věcech, které měla k dispozici vláda nebo její poradní či pracovní orgány.

Dle ustanovení § 3 odst. 3 zákona o informacích se informací rozumí „*jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.*“

Podle § 2 odst. 4 zákona o informacích se však povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.

Žadatel se domáhá v bodech 3), 5) a 6) žádosti o informace od povinného subjektu vyslovení stanoviska na předestřené problematiku, resp. odpovědi na dotaz na názor. Na žádosti o poskytnutí stanoviska se však nevztahuje povinnost poskytovat informace, neboť Úřadu vlády neplyne ze zákona o informacích povinnost vytvářet odpovědi na dotazy na názor. Ze strany žadatele není požadována v předmětných bodech 3), 5) a 6) žadatelovy žádosti ani existující informace, která by byla v dispozici Úřadu vlády, když se domáhá vytvoření stanoviska k určité problematice, tedy nové informace, resp. vytvoření odpovědi na dotaz na názor.

Žadatel se pak taktéž v bodech 1), 2) a 4) žádosti domáhá poskytnutí informací, jež Úřad vlády nemá rovněž zachyceny v žádné podobě ve smyslu ustanovení § 3 odst. 3 zákona o informacích. Žadatelem požadované informace v předmětných bodech 1), 2) a 4) žádosti by tak musely být teprve nově vytvořeny a až poté by mohly být žadateli poskytnuty. Nicméně Úřad vlády nemá ani povinnost takovéto informace nově vytvořit, jelikož na vytváření nových informací se vztahuje zákonná výlučka zakotvená v ustanovení § 2 odst. 4 zákona o informacích, který stanovuje, že „*povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací*“.

K obdobné situaci se již dříve vyjádřil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku čj. 6 As 33/2011-83 ze dne 20. října 2011, kdy konstatoval, že: „*Informace, které je povinný subjekt zavázán poskytnout, jsou existující informace, které jsou v dispozici povinného subjektu, a to zpravidla již v okamžiku doručení žádosti o poskytnutí informace povinnému subjektu.*“ A dále ve stejném rozsudku konstatoval, že: „*Oproti obecnému vnímání pojmu informace je tedy zákonné pojetí užší, neboť se vztahuje pouze na takovou informaci, která skutečně existuje, je zaznamenána a je v dispozici povinného subjektu, nikoli jakýkoli myslitelný údaj, který např. bude zaznamenán či doručen povinnému subjektu v budoucnu.*“

V daném případě se tedy nejedná o věc, kterou by bylo možné zodpovědět výtahem či shrnutím z existujících dokumentů, přičemž se ani se nejedná o informace, kterými by byl Úřad vlády ze zákona povinen disponovat (vizte rozsudek NSS 1 As 141/2011-67: „*Odmítnout žádost o informace s tím, že by bylo nutné vytvořit nové informace (§ 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím) lze pouze v případě, že povinný subjekt nemá povinnost předmětnými informacemi disponovat.*“). Proto je tedy nutno předmětné výše požadované informace subsumovat pod § 2 odst. 4 zákona o informacích, který stanoví, že se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.

Je tedy zjevné, že jsou zde dány důvody pro neposkytnutí informací podle § 2 odst. 4 zákona o informacích a je tedy na místě aplikovat ustanovení § 15 odst. 1 zákona o informacích, kde je stanoveno, že pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, a to v daném případě z důvodu, že předmětem žádosti je vytváření nové informace povinným subjektem.

S odkazem na výše uvedené bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výrokové části.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze do 15 dnů ode dne jeho oznámení podat rozklad (§ 152 odst. 1 a 5 správního řádu), a to podáním učiněným u Úřadu vlády. O rozkladu rozhoduje vedoucí Úřadu vlády.

Lhůta k podání rozkladu se počítá ode dne následujícího po dni, kdy bylo rozhodnutí účastníku řízení oznámeno (doručeno). Případně-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den (§ 40 odst. 1 písm. a) a c) správního řádu). V případě, že rozhodnutí bylo uloženo u provozovatele poštovních služeb a nebylo dříve adresátem vyzvednuto, považuje se desátý den od připravení rozhodnutí k vyzvednutí za den doručení. Lhůta k podání rozkladu počíná v takových případech běžet dnem následujícím po uplynutí desátého dne, kdy bylo rozhodnutí připraveno k vyzvednutí.

Prokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 správního řádu požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.

Mgr. Jan Večeřa
ředitel Odboru právního a kontrolního

